

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา

นับตั้งแต่ได้ก้าวขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 2001 ภายใต้สถานการณ์ที่การเจรจาการค้าพหุภาคีขององค์การการค้าโลกประสบกับความล้มเหลว รัฐบาลไทยภายใต้การนำของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร จึงได้มีแนวนโยบายในการ “...สนับสนุนการค้าเสรีในการค้าระหว่างประเทศ...”¹ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเผชิญหน้ากับสภาพแวดล้อมในเวทีการเมืองระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไป

โดยเอกสารเผยแพร่ของกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศได้บรรยายถึงยุทธศาสตร์ในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยว่ามีเป้าหมาย เพื่อสร้างพันธมิตรทางเศรษฐกิจ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ เพิ่มโอกาสในการส่งออก และปรับโครงสร้างการผลิตในประเทศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และมียุทธศาสตร์การเจรจาที่สำคัญเบื้องต้นคือ เพื่อรักษาตลาดเดิมที่เป็นตลาดหลักของไทย เช่น สหรัฐฯ และญี่ปุ่น และขยายตลาดใหม่ทั้งในแนวกว้างและเจาะลึกในตลาดที่มีศักยภาพ เช่น จีน อินเดีย ตลาดที่เป็นประตูการค้าในภูมิภาคอื่น ๆ เช่น บราซิล ในตะวันออกกลาง เปรู ในทวีปอเมริกาใต้ เป็นต้น รวมทั้งพิจารณาเตรียมความพร้อมในการ FTA ก้าวต่อไป กับสหภาพยุโรป แคนาดา แอฟริกาใต้ ซิลิ เม็กซิโก เกาหลี กลุ่ม Mercosure และ EFTA เป็นต้น²

ซึ่งตลอดช่วงระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมาเป็นที่ทราบกันดีว่า ไทยได้มีการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีทวิภาคีกับประเทศต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง บางประเทศได้มีการลงนามในข้อตกลงเป็นที่

¹ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และกระทรวงการต่างประเทศ, “คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี แถลงต่อรัฐสภา วันพุธที่ 23 มีนาคม 2005,”

<http://www.cabinet.thaigov.go.th/bb_main31.htm> หรือ <<http://www.mfa.go.th/web/54.php>>, วันที่ 15 มีนาคม 2006.

² กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, “ยุทธศาสตร์การทำ FTA ของไทย,” <http://www.thaifita.com/fta_strategy.html>, วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2004.